

L'AULA D'ACOLLIDA: UN PONT CAP AL FUTUR

**GUILLERMINA
GONZÁLEZ
BOSCH**

L'aula d'acollida: un pont cap al futur

Guillermina González Bosch

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Amb el suport de

Primera edició, setembre de 2025

© Guillermina González Bosch, 2025

La propietat d'aquesta edició és de

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Ausiàs Marc, 92-98 – 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9191-375-7

Dipòsit legal: B. 10739-2025

Imprès a Gráficas 94

Disseny de la coberta: Jordi Avia

Un llibre ens acull

Un llibre pot ser un espai on guardar experiències, i aquest que teniu a les mans en guarda una de ben rica, la que es va viure dins una aula d'acollida d'un centre escolar. L'hospitalitat és una de les unitats de mesura de la qualitat de les societats. Acollir l'altre és obrir-se a les necessitats alienes, reconèixer les diferències i superar els reptes que ens plantegen mitjançant la cura de l'altre i el reconeixement de la seva humanitat. En aquest sentit, per respondre a les necessitats lingüístiques i d'aprenentatges, però també personals i socials de l'alumnat nouvingut, es van implementar als centres educatius les aules d'acollida.

Com una aula d'acollida, un llibre pot ser un lloc de trobada, el lloc en què, finalment, després del temps de l'escriptura, entren en contacte qui escriu i qui llegeix. I aquest que teniu a les mans és un lloc de diverses trobades. La d'una mestra amb

uns nens i nenes d'orígens diversos i les seves famílies n'és la principal, però a més a més hi ha la trobada entre cultures, la trobada entre generacions, la trobada entre les diferents edats d'una mateixa persona, la trobada amb l'escriptura...

Tant les experiències com les trobades impliquen, molt sovint, aprenentatges. En aquest llibre se'n parla, d'aprenentatges, i també se n'afavoreixen. Són aprenentatges d'anada i tornada, aprenentatges que van circular en una aula en múltiples direccions, entre persones de diferents edats i orígens que van ocupar aquell espai segur que era l'Aula d'Acollida i ara ocupen les pàgines d'aquest llibre. També hi ha els nous aprenentatges que han sorgit de trobades més recents entre aquestes persones per tirar endavant l'escriptura, i, finalment, hi ha les llavors dels aprenentatges que farem en llegir els seus testimonis.

Experiències, trobades, aprenentatges i veus. Tot en plural, quan ens referim a aquest llibre.

El procés de creació del text es va desenvolupar en el marc del Taller d'escriptura autobiogràfica, al Col·legi de Doctors i Llicenciats de Catalunya. Va ser un plaer, tant per al grup com per a la responsable del taller, anar acompanyant l'autora en el camí de l'escriptura, i és també una satisfacció per a nosaltres que el projecte es publiqui, perquè el sentim nostre. És una mica nostre. Si ho pensem bé, és clar que la majoria dels llibres que llegim estan fets per més d'una persona. Algú els ha escrit, però també algú els ha revisat o corregit, algú els ha editat, algú n'ha dissenyat la portada o n'ha escrit la introducció.

Aquest que teniu a les mans és un llibre del qual, encara amb més motiu, podem dir que ha estat fet en comunitat.

M'explico. La seva autora, la Guillermina González, va ser la responsable de l'Aula d'Acollida de l'escola Ferrer i Guàrdia de Granollers durant onze cursos, des del curs 2004-2005 fins al curs 2014-2015, i quan va decidir que escriuria aquella experiència, no va voler recrear-la ella sola, sinó amb les mateixes persones amb qui la va compartir. Es va posar en contacte amb alguns dels alumnes que havia rebut en aquell espai quan eren infants de primària i feia poc temps que havien arribat a casa nostra. En aquell moment, no coneixien ni la nostra llengua ni la nostra manera de viure, la nostra cultura. Tenien pocs anys, i tota la vida al davant. Es van trobar amb una mestra que tampoc coneixia les seves llengües ni els seus costums ni les seves maneres d'entendre el món, però que sentia curiositat per saber-ne alguna cosa. En aquella aula, van compartir el que eren. I, en compartir-ho, van aprendre el valor que tenia.

Ara, anys després, aquelles nenes, aquells nens, són joves que han fet un camí, el seu camí, i la mestra que els va acollir aleshores els ha demanat que escriguin el que recorden d'aquella aula i d'aquell temps. I ho han fet. Han escrit en la nostra llengua, que és seva, deu alumnes d'aquella aula d'acollida, set noies i tres nois. Són originaris del Marroc, de Bolívia, de la Xina, de Romania, de Mèxic, de Guinea Conakry i de Noruega.

I ella, la mestra, ha fet el mateix: ha escrit sobre cadascun d'aquests alumnes i el seu pas per l'aula d'acollida, les

impressions que va tenir, les anècdotes, les sorpreses, les alegries i els reptes que va viure amb cada un.

Ara, els podem escoltar. Aquest llibre recull les seves veus, que ens parlen del sentit d'una experiència educativa, de l'experiència d'una comunitat que vol acollir, però que, en fer-ho, van més enllà i ens permeten albirar el destí divers i personal d'aquells infants que ara són joves i als quals està íntimament lligat el nostre destí com a societat. Som-hi, trobem-nos amb ells! Són en les pàgines d'aquest llibre que ens acull.

Irene Yúfera
Febrer de 2025

Cal explicar-ho

Camino distreta i apressada cap a l'indret on he deixat aparcad el cotxe, quan els veig venir cap a mi i em faig a un costat de la vorera per deixar-los passar. Són un grup d'adolescents magrebins xerrant amicalment. Quan són a prop meu, un d'ells es para barrant-me el pas, em mira rialler i, amb veu melosa, diu el meu nom! Me'l miro bé, va ben vestit, és esvelt i guapo, amb uns cabells molt foscos i uns ulls negres i profunds que noto que s'alegren de veure'm. Ara feia mesos, potser molts, que no el veia. És en Yassine. S'ajup i em fa dos petons. Li pregunto on va i m'explica que «només» a donar una volta amb els seus amics. Li demano com li van les coses, em diu que bé, que està buscant feina. «Feina de què?» «De qualsevol cosa...»

«I tu, què fas?», em pregunta, «encara vas a l'escola?» Li recordo que estic jubilada, però que hi vaig a fer de voluntària,

lectura en veu alta a la classe del seu germà i ràdio amb els alumnes de 6è.

«Ja no tens l'Aula d'Acollida?», s'estranya... Li explico que ja no n'hi ha, a l'escola, que la van tancar perquè no hi havia prou alumnes. Sorprès o estranyat, li surt de dins, molt endins, un «ooooh » compungit, seguit de: «A mi em va anar molt bé, l'Aula d'Acollida!». Li reconec que sí que li va anar bé, que anava molt bé, sí, que té tota la raó, que ara arriben nens i nenes de fora que, com ell en aquell moment, no entenen la nostra llengua i l'han d'aprendre a la classe, cosa que resulta més difícil per a ells i també per als mestres.

«Un dia quedem per berenar i en parlem bé, de per a què et va servir, si et sembla», afegeixo. Em diu que sí, que estaria bé; ens acomiadem, els seus amics l'esperen més amunt. Es torna a ajupir per fer-me dos petons i prenem direccions oposades.

Perplexa i emocionada, continuo el meu camí cap al cotxe. Com és possible que un noi de vint anys encara es recordi del seu pas per l'Aula d'Acollida quan només en tenia onze o dotze? Això ho he d'explicar, no pot quedar oblidat. Des que ens van tancar l'aula que em ronda pel cap que ho he de fer, encara més, que tinc l'obligació de fer-ho. Cada vegada que trobo un exalumne d'acollida, la idea se'm va fent més i més palesa; quines històries més diferents, quins camins tan divergents que han seguit aquells nens i nenes que jo vaig tutoritzar durant dos o tres cursos, al llarg dels onze anys que vaig ser tutora de l'Aula d'Acollida de la meva escola. Històries de vida tan diferents com diferents són les procedències, les circumstàn-

cies, les motxilles que cada un d'ells va portar i va compartir amb nosaltres.

Amb molts d'ells encara estem en contacte. Ha arribat l'hora de trobar-me amb els que vulguin, físicament o virtualment, i preguntar-los, si els va anar tan bé com m'ha dit en Yassine, quin record en tenen, com els ha anat després, què estan fent ara i quins anhels de futur tenen. I, si volen que se sàpiga, si em volen ajudar a explicar-ho.

Ha arribat l'hora d'escoltar el seu sentir, el seu pensar i el seu voler. Decididament, he de provar de fer-ho. Arribo a casa i em poso a escriure.

Una mestra

Soc una de les moltes mestres d'aula d'acollida del nostre territori, concretament d'una escola que en va gaudir durant onze cursos.

De petita, quan em preguntaven què volia ser quan fos gran, em dividia entre «hermana Margarita» i anar a les Missions. Van passar els anys i, en arribar el dia de decidir què estudiaria, ni vaig entrar en un convent ni vaig marxar a les Missions: vaig començar la carrera de Magisteri.

En acabar, vaig treballar un curs en un internat i el següent ja vaig entrar a l'escola pública. Havia encertat de ple la meva professió, o, encara millor, havia trobat la meva vocació. Fer de mestra m'agradava, em motivava i m'omplia. Vaig treballar dos cursos a Barcelona, un a la Llagosta i, quan em vaig casar, vaig començar a treballar a Granollers, a l'escola d'on fa poc m'he jubilat.

Els primers anys vaig fer de mestra de pàrvuls, però de seguida em van ubicar a cicle inicial. Gaudia de veritat seguint el procés d'aprenentatge de la lectura i l'escriptura que tant angoixa alguns mestres.

Corria el curs 2001-2002 quan van començar a arribar a la nostra escola alumnes de països llunyans, alumnes que parlaven llengües que els mestres no enteníem, vinguts del Senegal, Gàmbia i el Marroc. Amb els ulls ben oberts i la mirada atenta, intentaven entendre el lloc on havien arribat. Les mestres fèiem mans i mànigues perquè se sentissin aollits, acompanyats, escoltats i estimats; ells s'esforçaven per entendre'ns i fer-se entendre. Els teníem a l'aula ordinària i ens espavilàvem per buscar recursos i maneres d'ensenyar-los el català, la llengua que els permetria seguir les classes en igualtat de condicions respecte als seus companys, la llengua en la qual de seguida compartrien jocs i podrien expressar els seus sentiments, les seves idees i les seves necessitats.

Com m'agradava observar, mirant de no ser vista, els jocs de l'Oumou, la Kaba i en Mohamed...! Jugaven en català, l'única llengua que els permetia entendre's; a casa, és clar, parlaven soninke, fula i àrab. La meva feina de mestra va adquirir així una nova dimensió: explicar qui som, què celebrem, què ens fa riure, què ens fa plorar, on anem, d'on venim i escoltar tot el que aportaven els nouvinguts. I m'encantava.

Va ser el curs 2007-2008 quan el Departament d'Ensenyament va tenir l'encert d'instaurar les aules d'acollida a totes les escoles i instituts de Catalunya que tinguessin més de dotze

alumnes nouvinguts. Nouvinguts eren aquells alumnes de més de vuit anys que en feia menys de dos que havien arribat a Catalunya. Per fer-se càrrec d'aquestes aules, calien tutors que havien de reunir dues condicions: parlar i escriure el català correctament i portar prou temps en el centre per conèixer-ne bé les circumstàncies particulars. L'Equip Directiu em va proposar ser la tutora de l'Aula d'Acollida que ens obrien i no m'ho vaig pensar dues vegades, vaig acceptar de seguida, sense ser conscient que em canviaria la vida. Aquells nens i nenes que jo, de nena, volia anar a ajudar als seus països havien vingut aquí i els tenia a l'aula, davant meu, a punt per ser acollits. Sense deixar de fer de mestra, la meva feina va canviar de dalt a baix; estant al mateix lloc de treball, a la mateixa escola, al mateix barri i a la mateixa ciutat, vaig començar a fer una feina que encara m'omplia més que la que havia fet fins a aquell moment. Es tractava d'ensenyar-los la nostra llengua i els nostres costums per ajudar-los, no només a seguir les classes en l'aula ordinària, sinó també a entendre la comunitat d'arribada. Se'ls donaven dos cursos, o tres si eren de cultures molt allunyades de la nostra, per aprendre el català necessari per seguir el català de l'aula ordinària, però restaven al grup de referència quan es feien totes aquelles matèries en les quals podien reeixir.

Per aconseguir-ho, vaig crear un espai acollidor a la petita aula que em van assignar. Una gran taula al mig perquè els alumnes poguessin compartir les estones que hi venien a aprendre la llengua però, sobretot, les històries que portaven

a la motxilla: la seva emigració, la família que havien deixat al seu país, els seus costums, les seves tradicions, els seus menjars, les seves festes, les seves pors, les seves esperances... Vaig omplir les parets dels referents que els havien d'ajudar a conèixer el país on havien arribat, la nostra llengua, els nostres costums, les nostres tradicions, les nostres festes i també les nostres pors i les nostres esperances.

Cada alumne venia les hores que a la seva aula s'estava fent Català o Coneixement del Medi, que eren les dues àrees que la llengua no els permetia seguir amb normalitat; la resta de sessions romanien a la seva aula. Això feia que a cada sessió el grup d'alumnes a l'Aula d'Acollida fos diferent; me les enginyava, però, per tenir una sessió en la qual coincidissin tots, per fer grup, per fer cohesió. Qualsevol alumne nou era acollit per tots els altres amb afecte i delicadesa perquè tots recordaven haver-se trobat mesos abans en les mateixes circumstàncies. Se sentien part important d'un grup especial que els altres alumnes de l'escola miraven gairebé amb enveja. Sabien que, a més del tutor o tutora de l'aula ordinària, tenien una altra mestra que també vetllava perquè estiguessin bé, ja que jo em coordinava amb els seus tutors i participava en les entrevistes amb les seves famílies.

Aquella nova tasca em portava molta feina extra cada dia, perquè cada alumne tenia un ritme d'aprenentatge personal, diferent dels altres, i l'ensenyament que els feia era individualitzat. La nova feina, però, m'aportava més beneficis que maldecaps; era tan gratificant, m'omplia tant, em feia tan

feliç, que hauria pagat per anar a treballar. Cada dia aprenia coses noves, coneixia noves circumstàncies, sorprenents per a mi, que si no hagués estat per aquells nens i nenes i les seves famílies mai no hauria conegut. Vaig tenir alumnes de Ghana, Guinea Conakry, l'Índia, Noruega, el Perú, l'Equador, Xile, Bolívia, Colòmbia, la Xina, Romania, Ucraïna, Mèxic, el Marroc, Gàmbia, el Senegal, l'Uruguai, la República Dominicana, el Brasil... i segur que d'algun altre país que ara no em ve al cap.

Aquells nens i nenes i les seves famílies em van ensenyar a mirar les coses des d'una nova perspectiva, a no fer judicis, a posar-me al lloc de l'altre, a esforçar-me a entendre coses que fins aleshores no acabava de comprendre.

La meva tasca traspassava les parets de l'escola i s'estenia a la vida familiar dels meus alumnes en més mesura que amb els alumnes de famílies d'aquí. En acabar les classes, baixava a la porta de l'escola per resultar-los accessible per si m'havien de preguntar alguna cosa, per explicar-los les circumstàncies que els seus fills portaven, per fer-los entendre la importància d'anar de colònies, on era una excursió, la conveniència i els beneficis de fer-se soci de la biblioteca de la ciutat... o mirar d'atendre qualsevol necessitat que ells o els seus fills em manifestaven o jo mateixa detectava. Al principi feia falta la presència d'algun traductor; més endavant, alguna família del mateix país que feia més temps que era aquí ens ajudava a entendre'ns, i més tard els mateixos alumnes ja podien fer d'interprets.

Quan, després dels dos o tres anys prescriptius a l'Aula d'Acollida, l'alumne s'incorporava totalment a l'aula ordinària i podia seguir amb èxit totes les matèries, jo compartia amb ells la satisfacció i l'orgull del fruit que aquell temps havia donat. El lligam que havíem creat, però, era fort i seguia viu, fins i tot quan aquells alumnes ja eren a l'institut o encara més enllà, tant amb ells mateixos com amb les seves famílies.

Dissortadament, també vaig haver de viure el tancament de l'Aula d'Acollida. Primer en van deixar mitja perquè encara hi havia cinc alumnes nouvinguts; quan van ser menys, la van tancar. Ara, continuen arribant alumnes estrangers que necessitarien aquest pont que esdevenia aquella aula per ajudar-los a incorporar-se a la nova realitat escolar i social. Els assignen reforços i els ajuden tant com es pot, però la dedicació exclusiva i l'espai tan especial que es creava en aquella aula arribava molt més lluny i donava resultats més ràpidament.

Vaig tenir la sort de ser durant onze anys la tutora de l'Aula d'Acollida de la meua escola, un regal que mai deixo d'agrair i que encara ara em comporta moments de gran satisfacció, moments que m'omplen de felicitat i agraïment a mi, que m'havia arribat a creure que seria jo qui els en portaria a ells.

Estic en contacte amb molts d'aquells alumnes i em tenen al dia de com els estan anant les coses. Les seves trajectòries han estat molt diferents, però tots recorden el seu pas per l'Aula d'Acollida com un lloc que els va permetre adaptar-se de mica en mica a l'escola i a la ciutat on havien arribat procedents dels seus països d'origen. Aprendre català els va fer pos-

sible comunicar-se amb els altres i entendre no només les matemàtiques o la història, sinó la societat més o menys diferent de la seva on a partir d'aleshores viurien.

Les seves vides són molt diferents les unes de les altres, però totes tenen un gran rerefons de lluita, d'esforç i de superació que us volem explicar i que estem segurs que us agradarà conèixer.

En aquest llibre, cada un d'ells ens explica com va ser la seva arribada a Catalunya, a la ciutat, a l'escola, quines dificultats es va trobar, com ho va viure la seva família, com li van les coses actualment... i a continuació jo parlo del record que tinc del seu pas per l'Aula d'Acollida i per la nostra escola. Escolteu-los!

Buscant el bon camí

Hola, em dic Yassine i soc del Marroc. Jo era un nen normal, com tots els nens d'allà. De petit estudiava força i era molt feliç al costat de la meva àvia mentre el meu pare se'n va anar a Espanya, arriscant la seva vida, per mirar de millorar-me una mica la meva.

Quan tenia deu anys, el meu pare em va arreglar els papers per portar-me del Marroc a Espanya. Devia pensar que m'ani-rien millor les coses aquí que al meu país.

Vaig arribar directament del Marroc a Granollers; va ser un canvi brutal. Al principi em va costar molt adaptar-me a aquest país, on tot era nou per a mi, perquè jo estava acostumat a estar amb la meva àvia, que m'havia cuidat fins aleshores, era la meva segona mare. Tots els meus millors moments van ser amb ella. No tinc cap record millor que quan estava amb ella. Va ser ella qui em va criar des dels deu mesos, quan els meus

pares es van separar, i va ser amb ella amb qui el meu pare em va deixar quan jo tenia quatre o cinc anys i va venir cap a Espanya. El meu pare va estar tres anys sense poder venir a veure'ns fins que va tenir els papers i aleshores ja venia cada any, més o menys.

Després d'això, van passar els anys i el meu pare es va casar amb una dona del Marroc, ens va fer els papers i ens va portar a Granollers.

En un primer moment no em va agradar Granollers perquè no hi tenia la meva àvia ni els meus cosins i, a més, era un lloc molt diferent del poble on vivia al Marroc. Per sort, aquí també hi tenia uns cosins, els fills de la germana del meu pare, que em van ajudar moltíssim i, gràcies a ells, em vaig anar adaptant.

La meva família estava contenta que el meu pare se m'hagués endut a Espanya, pel que suposava de millora per a mi, tot i que la meva àvia m'estimava molt i li va costar molt separar-se de mi, igual que jo d'ella.

També trobava a faltar tenir a prop els amics de l'escola i del poble, i encara més el meu cosí, amb el qual ens havíem criat junts. Era més que un germà per a mi, no recordo fer res sense ell al Marroc.

Aquí vivíem en un bloc on també vivien quasi tots els meus oncles i cosins, i això em va fer més fàcil l'adaptació. Seguíem amb la nostra cultura i les nostres tradicions, tot i que no de la mateixa manera que al nostre país. Els dissabtes a la nit ens reuníem per sopar a casa d'algun dels meus oncles o a casa

nostra, i els diumenges, a l'hora de dinar, cada setmana li tocava a una de les meves ties fer cuscús.

A l'escola em va ser fàcil adaptar-me gràcies a l'Aula d'Accollida, que va ser per a mi el lloc on vaig aprendre una nova cultura i unes noves tradicions. Aquí vaig aprendre moltes coses d'una manera molt especial amb una mestra molt especial. També em recordo d'un amic que es deia Marc que era de Romania i m'ho passava pipa amb ell.

Donaria el que fos per tornar un dia o unes hores a l'Aula d'Accollida. Recordo que de vegades em portava malament a la classe perquè em vingués a buscar la tutora d'aquella aula, la millor mestra que he tingut mai. Em sentia molt feliç en aquella aula, podia fer qualsevol cosa per ser allà amb els companys de països tan diferents, m'hi trobava molt bé.

Al principi em costava molt el català. Jo crec que, si no arriba a ser per l'Aula d'Accollida, no sabia el que sé ara mateix, i més que en sabia llavors. No recordo cap altra dificultat perquè la mestra sabia com ficar-me els estudis al cap d'una manera única i especial, i això em va ajudar a adaptar-me més de pressa.

Van ser els meus millors anys, al costat de les millors persones. Em sentia molt feliç i no em feia falta res més, ho tenia tot. M'agradava molt fer jocs de taula, com l'oca i altres que ara no recordo i que ens devien servir per parlar català. Recordo algunes festes, sobretot quan fèiem panallets per la Castanyada i la festa de Sant Jordi. Ah, i els jocs d'aigua de la festa de fi de curs, que eren únics! També recordo haver anat al teatre, a visitar museus i d'excursió...

Una altra cosa que encara tinc molt present és quan els nens i nenes de l'Aula d'Accollida explicàvem contes als d'educació infantil; veure'ls allà asseguts escoltant tan atents em feia sentir molt bé. Tot el que recordo és positiu, no recordo res de negatiu.

Quan vaig marxar de l'escola me'n vaig anar a l'institut. Diguem que cada vegada les coses es posaven més serioses, però jo no vaig donar prou importància a l'ESO. En aquella època vaig començar a deixar de banda els estudis, diguem que anava a classe a escalfar la cadira, res més, encara ho veia tot com un joc.

Quan vaig acabar l'institut vaig anar a un altre centre per treure'm un grau mitjà de mecànica de cotxes. Allà sí que em vaig posar les piles i me'l vaig treure, i això em va obrir moltes portes de cara al futur. També em vaig treure un curs de manipulació d'aliments i el carnet de conductor de toro. Després vaig treballar en una fàbrica que treballa per la Mango i en una altra portant un toro.

Ara soc a Galícia treballant d'especialista forestal. No és una feina que diguis «guau», però es pot tirar endavant. Tinc molts projectes de cara al futur. Penso seguir en aquesta feina, estalviar diners i fer-me autònom, per tenir els meus propis treballadors i les meves pròpies tasques.

La meva família segueix bé. Tot i que ara estem bastant lluny, seguim en contacte sempre. Vaig deixar el meu pare a Catalunya amb els meus cosins, espero poder cuidar-lo. La meva àvia també està bé però cada vegada es fa més gran i se la nota més cansada. També espero poder-la cuidar.

Ara fa més de quatre anys que no veig la meva família del Marroc, perquè no hi he viatjat a causa de la Covid. M'agradaria poder anar-hi aviat!

Per acabar, vull donar les gràcies a la millor mestra que vaig tenir, la tutora de l'Aula d'Acollida, que em va ajudar a trobar-me i a fer-me un home. Recordo que, quan em portava malament, em deia: «Si segueixes així, acabaràs a la presó», i tenia molta raó en tot. Donaria el que fos per poder tornar a l'Aula d'Acollida. Moltes gràcies per tot!

En Yassine

En Yassine va arribar a l'escola el curs 2008-2009, cap al mes d'abril. Per l'edat li corresponia fer 4t d'educació primària, però la Comissió de Matrícula el va ubicar a 3r de primària, com s'acostumava a fer amb els alumnes de cultures allunyades de la nostra com és la magrebina.

Venia a l'Aula d'Acollida amb sis alumnes més de la seva classe, entre els quals hi havia una alumna magrebina que, malauradament, no em podia ajudar a parlar amb ell perquè en Yassine parlava àrab i ella parlava berber. Per sort, el seu pare feia molts anys que havia arribat a Catalunya i no tenia cap dificultat per entendre'm. La dificultat venia de la feina a què es dedicava: treballava al bosc, i quan li demanava entrevista ho tenia molt difícil per venir, només tenia disponibilitat els dies que plovia, i per a mi era molt difícil programar l'entrevista, malgrat poder consultar la previsió meteorològica. És per això que no vam poder fer gaires entrevistes.

En Yassine venia sempre molt net, polit i ben pentinat. Era molt guapo i feia cara de molt bon nen. Era molt innocent, no tenia cap malícia, es deixava influenciar pels companys i això alguna vegada li va portar problemes. Li agradava molt venir a l'Aula d'Acollida perquè allà la feina se li feia més senzilla. A l'aula ordinària li costava força seguir el ritme, fins i tot a Matemàtiques, que no eren tan diferents de les de l'escola del Marroc, però ell intentava comptar en català i no se'n sortia gaire bé. Recordo que un dia, tornant cap a la classe, m'explicava que al Marroc era bo amb les matemàtiques, i jo li vaig dir que aquí també li havien d'anar bé, perquè eren iguals. Va ser aleshores quan em va preguntar si podia pensar els números en àrab!

Gaudia molt de totes aquelles activitats que fèiem a l'Aula d'Acollida que anaven més enllà d'escriure i llegir, com l'explicació de contes que fèiem als alumnes d'educació infantil o l'explicació de contes que venien a fer-nos els alumnes de l'Aula d'Acollida de l'institut que teníem més a la vora, la visita que vam fer a l'exposició «Escoles d'altres mons», de Kim Manresa... Tinc molts records del seu pas per l'Aula d'Acollida. A la primera excursió que vam fer es menjava les glans que trobàvem pel bosc com feien al seu país! Ho mirava i ho vivia tot com es viuen les coses que es fan per primera vegada. Era un goig veure la il·lusió reflectida a la seva cara. Tinc una foto en què se'l veu bufant un full de paper vermell que després es va convertir en una rosa de Sant Jordi. Els seus ulls brillen amb una intensitat i una emoció immenses!

M'hauria agradat que hagués pogut gaudir de les Convències d'Aules d'Acollida que vam fer el curs que va arribar, però feia massa poc temps que era aquí i no les hauria pogut aprofitar gaire. Va ser una llàstima perquè tampoc el van deixar anar mai a les colònies de tota l'escola, tan bé que li haurien anat. La seva plaça la va ocupar una seva cosina que havia arribat a la nostra escola quan encara ni es parlava d'aules d'acollida i de la qual vaig ser tutora a cicle inicial. Les va gaudir intensament.

Després dels tres cursos que li corresponia venir a l'Aula d'Acollida, només li quedava un curs per estar a la nostra escola i el reforç que necessitava encara de català l'hi vaig continuar fent jo a l'Aula d'Acollida. És per això que vam teixir lligams molt forts, em tenia molt de respecte i em feia molt de cas. Degut al seu caràcter, sovint es posava en embolics, i jo intentava fer-li entendre que no s'havia de deixar influenciar pels altres, que quan li proposessin fer alguna cosa, abans de fer-la, pensés què li diríem el seu pare o jo quan ho sabéssim. No sé si li va servir de gaire el meu consell, però tinc guardada la carta que em va escriure quan va marxar de l'escola per anar a l'institut donant-me les gràcies pel que li havia ensenyat i pels bons consells que li donava. Concretament, feia referència al fet de dir-li que si feia cas de les males companyies acabaria a la presó, i és ben cert, li deia que s'havia de buscar bons amics perquè a mesura que s'anés fent gran les propostes que li farien cada vegada serien més greus i li portarien problemes també més greus.

Un cop fora de l'escola, he continuat sabent d'ell a través de la seva tieta i de l'esposa del seu pare, que venien a l'escola a buscar els seus respectius fills. A més, alguna vegada en Yassine mateix venia a buscar el seu germanastre o ens trobàvem casualment pel carrer i teníem ocasió de xerrar una estona. Sempre hem estat contents de veure'ns i de tenir ocasió d'explicar-nos com ens anaven les coses. Sempre m'ha continuat mirant i parlant amb un gran respecte i agraïment.

Ara, que viu i treballa a Galícia, he pogut contactar amb ell gràcies a la tieta i ens escrivim per WhatsApp de tant en tant i m'explica què fa i com li va. M'escriu paraules molt boniques d'agraïment i sovint em reitera com d'important va ser per a ell l'Aula d'Acollida i com agraeix el meu tracte. Hem quedat per veure'ns aquest estiu, quan vingui a veure el seu pare. Espero la trobada amb molta il·lusió, ja que ell va ser el detonant d'aquest projecte. Va ser parlant amb ell que em vaig decidir a emprendre'l. En Yassine és un gran noi que busca un bon futur, i es mereix trobar-lo.

SUMARI

Un llibre ens acull. Pròleg d'Irene Yúfera.....	7
Cal explicar-ho	11
Una mestra	15
Buscant el bon camí	23
En Yassine	27
No ha estat fàcil, però ha valgut la pena	31
La Mabel.....	33
El començament de la meva vida.....	37
La Paulina	40
A la recerca de noves oportunitats	43
La Gami Alva.....	47
Mig català, mig noruec, la història d'un noi nascut a Austràlia.....	51
En Jett.....	55
Afrontant reptes, superant obstacles	59
La Camèlia	68

S'havia de fer	73
En Thierno	76
El meu passat formant el meu present	79
La Yajun	81
L'elecció del camí de la vida	87
La Yana.....	89
Catalana d'origen àrab.....	95
La Fàtima	98
Tornant a l'Aula	101
Agraïments	105

Deixar casa, amics, família i arribar a un país amb una cultura diferent, un idioma incompreensible i gent desconeguda. Començar l'escola amb il·lusió i temor, i trobar una aula d'acollida amb companys en la mateixa situació.

Sabem quina feina s'hi fa, en una aula d'acollida?

En aquest llibre presentem les experiències d'una mestra que hi va treballar durant onze cursos i de deu joves vinguts d'arreu del món que van tenir la sort de poder-hi estar quan van arribar a Catalunya.

Llegim com els recorda la mestra i autora d'aquest llibre i com ho van viure tant ells, aleshores infants, com les seves famílies. Coneixem també com els ha anat la vida des de llavors. Veurem que, malgrat tenir un començament complicat i exigent al nostre país, se n'han sortit molt bé i que les seves són històries d'èxit.

RETALLS, 3

Publicacions de l'Abadia de Montserrat